

I. Tézis: A vállalati beruházásokhoz kapcsolódó számtalan reálopció mozzanat, melyeket a gyakorlatban egyedileg eltérő opciós helyzetként azonosítanak és értékelnek, mindegyike visszavezethető két reálopció alaptípus valamelyikére: az időzítési reálopcióra vagy a növekedési reálopcióra. Ezzel a két-alapmodelles megközelítéssel a reálopciók a vállalati beruházási döntések során való alkalmazása jóval egyszerűbbé válik.

II. Tézis: A reálopció elemzéshez szükséges alapparaméterek megadhatók egy általános, várható pénzáramlásainak sorozatával leírt beruházási projekt esetén is, amennyiben a várható pénzáramlásokat úgy tagoljuk, hogy minden egyes beavatkozási lehetőséget jelentő pontban (a pénzáramlás-diagramos általános felfogás szerint minden év végén) az adott időpontbeli döntéssel befolyásolható, illetve korábbi döntésektől függő bevételekre és költségekre választjuk szét a várható pénzáramlást. Ebben az esetben sem a termék ára, sem bármely költség-részlet esetén nincs szükség további specifikus előírásokra, illetve sztochasztikus folyamatoknak megfelelő alakulás megkövetelésére, mert a szükséges reálopció paraméterek vagy azonnal adódnak, vagy egyszerű szimulációval megadhatók.

III. Tézis: A vállalati beruházási döntésekhez kapcsolódó valamennyi reálopció helyzet értékelésére alkalmazható modell a pénzügyi csereopciók esetén használt Margrabe-modell módosított változata, amennyiben a kötési árfolyam jelenértékét az opció lejáratára becsült érték (a várható releváns fix költség) tőkeköltséggel diszkontált jelenértékeként adjuk meg a pénzügyi csereopciónál használt jelenlegi piaci árfolyam helyett.